

כששתי נפשותינו התפָּגְוּן להתקין את נוסח שבע הברכות שיברכו חברינו ומשפחותינו ביום קשור נפשותינו, נסינו לשמר את נוסח הנפוץ בקהלות אשכנז מחוץ לנסוּחִים שָׁזָהוּ או הגבילו בכל אופן מגדר או מין גופות הנזכרים בברכות. עוד דבר שעניָננו היה חשיבות בטוי הברכות בעניני שמחה ביום שמחתנו.

מפני שהרָשִׁינוּ לעצמינו להבין את המלה "אדם" כמלה שכוללת כל מגדר ומין הזן האנושי (אף על פי שהכרנו שלמלה "אדם" יש אפשרות להבינה כפי הגדרת מגדר או מין מְגַבֵּל, במיוחד כלפי זכריות); ומפני שהרָשִׁינוּ לעצמינו להבין את המלה "בְּנֵיהָ" כמלה שְׁמִפְנָה גם לתלמידים כמין ילדים גם לבנים שנולדו על ידי אמצעים גופָּניים טבעיים (אף על פי שהכרנו שלמלה "בניה" יש אפשרות להבינה כפי הגדרת מגדר או מין מְגַבֵּל, במיוחד כלפי בנים נולדים על ידי אמצעים טבעיים דרך אִם מלולית); אין שום שְׁנוּי בין נוסח ארבע שבע ברכותינו בין נוסח האשכנזי הנפוץ. שלש הברכות שמופיעות עם מלים יחסית חדשות הן הברכות שבמקורם הסתַיְמוּ בחתימות "משמח ציון בבניה" "משמח חתן וכלה" ו"משמח חתן עם הכלה".

אף על פי שכל ברכה וברכה על פי עצמה דורשת פירוש, שתי נפשותינו מציגות כאן רק את נמוקינו על המלים שחִבְּרָנוּ.

משמח ציון בבניה

הכרנו שיתכן שהמלים "שׁוֹשׁ תְּשִׁישׁ יִתְגַּל הָעֵקֶרָה, בְּקִבוּץ בְּנֵיהָ לְתוֹכָהּ בְּשִׂמְחָה" נדמות כשריד פיוט. אפשר לחוש קצב באריכות התנועות וברבוע המלים (ארבע מְלֵי "שׁוֹשׁ תְּשִׁישׁ וּתְגַל הָעֵקֶרָה" כנגד ארבע מְלֵי "בְּקִבוּץ בְּנֵיהָ לְתוֹכָהּ בְּשִׂמְחָה"), ואפשר לשמוע שמץ חרוז בהבהרות שמסַיְמוֹת את המלים הרביעיות "העקרה" ו"בשמחה", ואפשר לזהות כאן גם ציטוט וגם ציטוטיות מהפסוק בספר ישעיה סא: י, "שׁוֹשׁ אֶשִׁישׁ בְּיַי תְּגַל נַפְשִׁי בְּאַלְהֵי...". בגלל זה, החלטנו שאו נשאיר את מלֹזֹת הפיטן כאשר שסדרון (שמא מה היה חושב הפיטן אם היה לומד ששנינו את מלֹזֹתיו) או שנשמטן אותן המלים לגמרי. בשעה זו, החלטנו שנשאיר ושיושרו מלֹזֹת אלו כנוסח הנפוץ אף על פי שדאגנו שהמלה "בניה" יכולה לשמש כגבול שאינו כולל בנות (כי המלה "בניה" יכולה להפנות לבנים עם בנות או או רק לבנים); הערכנו בכל זאת את הרגש של ציון נבנית מחדש. חשוב להזכיר כאן שהבנו את המלה "ציון" לא כהפניה רק לעיר ירושלים חמרית אלא גם למצב הצטִינֹת וציון במעשים שמתגלמים אך מתפשטים כענין ערטילאי בדת היהודית במחשבת ישראל. אך בזמן שנסחנו את ברכותינו לא חשבנו חתימת ברכה זו כחלק הפיוט שקודם לחתימה, ולכך הִתְרַנְנוּ

לעצמותינו לשנות קצת את סוף הברכה כדי להשתמש במלה שתכלול ולדים של כל מין ומגדר לבטח, ושתזכיר שלא כל זוג וזוג מסגל לבדם לרבות ולהוליד כל מין ולד דרך אמצעים טבעיים. לכך, במקום הפניה לתולדות אנושיות, חתימתנו אינה מסתימת במלת "בבניה" אלא במלת "בפרחיה" שדומה לפרחי הפנה שלמדו להיות כהנים בימי נעוריהם. אנחנו מקוים שנסוחנו ימצא חן בעיני זוגות שאינם יכולים לראות תנוקות שנולדים ממעיהם אך יראו את פרחי עבודתם הקדושה שנוטעים בין סמלית בין מלולית בעולם הזה.

משמח חתן וכלה

יש שני הבדלים כאן ששייכים לדיונינו בברכה זו. ההבדל הראשון הוא מפרזת "רעים האהובים", שמפנה לזוג שכולל גבר, לפרזת "לבבות האהובים", שמתאר את שני הלבבות של הנפשות המתקשרות. כתבנו בחבור הראשון שלנו על הקושיות המגדריות שמועלות על ידי המונחים "חתן" ו"כלה" ועל בחירתנו להפנות במקום מונחים אלה "נפשות קשורות".

משמח חתן עם הכלה

ברור לנו שהמלים שבאות לאחר "בא"י אמ"ה", ואלו הן "אשר ברא ששון ושמחה. חתן וכלה. גילה רנה. דיצה וחדוה. אהבה ואחווה. שלום ורעות. מהרה יהוה אלהינו ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים. קול ששון וקול שמחה. קול חתן וקול כלה. קול מצהלות חתנים ומחפתם. ונערים ממשותה נגינתם" נכתבו לראשונה פיוטית בגלל כל הסבות המתארות בקטע לעיל לגבי "שוש תשיש" וכו'. אך נראה לנו שמלים אלו לא נכתבו לראשונה כיחידה יחידה, אלא ששלבנו כמה פיוטים (יתכן שהמלים "אשר ברא ששון ושמחה חתן וכלה גילה רנה גיצה וחדוה אהבה ואחווה שלום ורעות" הן יחידה אחת, שמאפיינת על ידי רשימת סוגי שמחה, והן מפרעות על ידי הפרזה הפסאודו-ציטוטית "מהרה יהוה... ובחוצות ירושלים" שנגללת לתוך "קול ששון... וקול כלה" שמצטטת ושגם מתחילה עוד קטע פיוטי ששאריו הוא "קול מצהלות... ממשותה נגינתם"). לכאורה, רצינו להזדהר בנסוחנו שמא יגרע מהשירות הנכללות הנסתרות בברכה זו. מצא חן בעינינו רשימת סוגי השמחה בתחלת הברכה, ובו בזמן חשבנו שהנוסח "חתן וכלה" בתוך פיוט זה שמש כהפניה לכל אלה שמתנשאים, ולא רק לנו (ואכן, אם אנחנו מאמינים שמה שעשינו יהיה לדוגמת טקסי קדושין ונשואין של זוגות אחרים, אנחנו זוכרים שלשון הפיוט משתמש בלשון עתיק ושירתי, כגון אפיון של המלים "חתן" ו"כלה" בתקופה בעתיד שבה אין העומדים להתחתן מופנים כ"חתן" ו"כלה"

אלא כ"נפשות קשורות", ויתכן שתבוא נטיה זו בימות המשיח). אך דאגנו שהפרק בספר ירמיה (לג, ובמיוחד פסוקים ו-יא) שממנו באות המלות שמתחילות ב"מהרה יהוה" יֵעָלוּ טעם עצבות בזמן שמחה זה. לכך, דִּלְגָנוּ מראשן ועד סופן כל המלים הנמצאות בציטוט ובפיוט "מהרה יהוה... ממשתה נגינתם", וכללנו פסוק מספר תהלים (סג: ב) שמבטאת כמיהה אהבתית בתוך מסגרת קדושה. ותודותינו לכבוד הרב שמואל ברת שְׁלֵמֶד נגון לפסוק זה עד שבלט יפיו הפסוק בזכרון ה. בחתימת ברכה זו, חזרנו על החתיחה של הברכה הנ"ל. האמת היא שאם שתי נפשותינו היו צריכות עכשיו לנסח שוב את הטקס אולי היינו מבחינות בין הברכה שנוסחה הנפוצה היא "משמח חתן וכלה" והברכה שנוסחה הנפוצה היא "משמח חתן עם הכלה", אבל לא חשבנו בזה בו בזמן. עכשיו, משער יונה ששתי נפשותינו היו יכולות להבחין בין הקודם, "נפשות קשורות", והשני, שמדגיש את הַעֲמִיּוּת—זאת אומרת, האחדות של השתים שעומדות להתחתן —"נפשות מתקשרות" או "נפש קשורה בנפש", או אחרת הסדר ההפכי. כל מה שאכן ידוע לנו הוא מה שכן עשינו.

להלן

להלן מודפס נוסח שבע הברכות שבהן בִּרְכוּנוּ חברינו ומשפחותינו.

When the two of us intended to finalize the words of the “Seven Blessings” (*Sheva Berakhot*, שְׁבַע בְּרָכוֹת) that our friends and family members would offer us on our big day, we attempted to preserve the most widespread Ashkenazic version of these seven nuptial blessings with which our Jewish marital status would be effected. However, we attempted to avoid phrases that would limit the gender or sex of the blessings’ referents. Additionally, we sought to ensure that our blessings focused on the happiness of the occasion at hand.

Because we permitted ourselves to understand the Hebrew word *adam* (אָדָם) as meaning “humanity” and not just men or males in the image of the first human “Adam;” and because we permitted ourselves to understand the term *baneha* (בְּנֵיהָ) as meaning “her children” and not the more possible restrictive translation of “her sons”—and with this, we permitted ourselves to understand these “children” of Zion as referring to not only biologically-born children but pedagogically-rendered “children” (that is to say: students); there is in fact no difference between 4/7 of the currently common Ashkenazic versions of these blessings and the versions that were recited at our *Kishur Nefashot* (קִשּׁוּר נַפְשׁוֹת “Connecting of Souls”). The three blessings of ours that are markedly different from the currently common Ashkenazic versions of these blessings are the blessings that commonly conclude *mesamme’ah tziyyon bevaneha* (מְשַׁמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ, “who causes Zion to rejoice in her children”), *mesamme’ah hatan vekhallah* (מְשַׁמֵּחַ חָתָן וְכַלָּה, “who causes groom and bride to rejoice”), and *mesame’ah hatan im hakkallah* (מְשַׁמֵּחַ חָתָן עִם הַכַּלָּה, “who causes groom with bride to rejoice”).

Even though each blessing on its own deserves commentary, the two of us are presenting here only our comments on the words that we composed.

Who causes Zion to rejoice in her children

We recognized that it is possible that the words “The barren one shall rejoice upon the ingathering of her children amidst joy” (שׁוֹשׁ תְּשִׂישׁ וְתִגַּל הָעֵקֶרָה, בְּקִבוּץ בְּנֵיהָ לְתוֹכָהּ) (“*sos tasis vetagel ha’akarah, bekibbutz baneha letokhah besimhah*”) appear as the remnant of *piyyut* (פִּיּוּט, “liturgical-poem”). One can sense in the Hebrew the rhythm amidst the duration of the vowels and in the four-word-phrases ending with the rhymes of

ha'akarah and *besimhah*. We can also identify Biblical paraphrasing (another feature of the art of *piyyut*) reflecting the Hebrew of Isaiah 61:10, “שׁוֹשׁ אֶשְׂשִׁיט... תִּגְלַל” (*sos asis... tagel*, “I will be surely glad... and rejoicing”). To retain the literary integrity of this passage, we decided that either we would leave the words of the *payyeta*n (that is, the author of the *piyyut*) as he had composed them (for, what would he think were we to change his words?), or we would omit them entirely. In this instance, we elected to leave them as they standardly appear, and that these words would be sung according to the widely-known version of these words—despite our understanding of the word *baneha* (בְּנֵיהָ) as referring only to Zion’s “sons” and not all of Zion’s “children.” We in any event valued the notion of a rebuilt Zion. It is important to note here that we understood the word *Tziyyon* (צִיּוֹן, “Zion”) not as a reference to a physical city of Jerusalem but to—from the same root as *Tziyyon*—a state of *hitztayyenu*t (הִצְטַיְנוּת, “excelling”) and *tziyyun* (צִיּוּן, “excellence”) in abstract but enacted sacred actions within Jewish thought and practice. However, when we composed our blessings, we did not deem the blessing’s signatory ending (חַתִּימָה, *hatimah*, literally “signature”) as inherently connected to its preceding *piyyut*. Therefore, we permitted ourselves to change just a bit the ending of the blessing, in order to use a word that would be, definitely inclusive of children of all genders and sexes as opposed to *baneha*—further emphasizing that not every couple is capable of biologically reproducing on their own. Therefore, in place of a reference to human children, our *hatimah* concludes with the word *befirheha* (“בְּפִרְחֶיהָ,” “in her offshoots”), in the spirit of the *pirhey khehunnah* (פִּרְחֵי כְּהֻנָּה, “the offshoots of the priesthood”), who studied in their youth to be priests. We hope that our version will befit couples who will not see children borne exclusively of their own union but will see the yielded results of their sacred seeds that they will plant—symbolically or literally—in this world.

Who causes groom and bride to rejoice

There are two differences here that require our attention to this blessing. The first difference is the original phrase of *re'im ha'ahuvim* (“רְעִים הָאֲהוּבִים,” “the loving companions”), the Hebrew of which necessitates the presence of at least one male partner, which has become *levavot ha'ahuvim* (“לְבָבוֹת הָאֲהוּבִים,” “these loving hearts”), which

refers to any two interconnecting souls. We wrote in our first essay on this matter regarding the gender challenges that arise by using the terms *hatan* (חַתָּן, “groom”) and *kallah* (כַּלָּה, “bride”) and our decision instead to refer to *nefashot keshurot* (נַפְשׁוֹת קֶשׁוּרוֹת, “linking souls”).

Who causes groom with bride to rejoice

It is clear to us that the words that follow “בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם” (*Barukh attah adonai eloheynu melekh ha’olam*, translated here as “Praised are You, Adonai our God, who rules the universe,”) fit the genre of *piyyut* (for all of the aforementioned reasons regarding *Sos tasis*)—“אֲשֶׁר בָּרָא שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה. חַתָּן וְכַלָּה. גִּילָה. רְנָה. דִּיצָה וְחֻדָּה. אֶהְבָּה וְאַחֲוָה. שְׁלוֹם וְרַעוּת. מְהֵרָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמַע בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלַיִם. קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל שִׁמְחָה. קוֹל חַתָּן וְקוֹל כַּלָּה. קוֹל מְצַהֲלוֹת חֲתָנִים מְחַפְּתָם. וּנְעָרִים מְמַשְׁתֵּה נְגִינָתָם.” (*Asher bara sason vesimhah hatan vekhallah, gilah rinnah ditzah vehedvah, ahavah ve’ahvah veshalom vere’ut. Meherah Adonai eloheynu yishama be’arey yehudah uvhutzot yerushalayim. Kol sason vekol simhah. Kol hatan vekol kallah. Kol mitzhalot hatanim mehuppata. Un’arim mimmishteh neginatam*; “who created joy and gladness, groom and bride, pleasure, song, delight, laughter, love and harmony, peace and companionship; quickly, Adonai our God, let be heard in the cities of Judah and the outskirts of Jerusalem a voice of joy, a voice of happiness, a voice of groom, and a voice of a bride: a voice of revelry of grooms from their wedding canopy, and youths drunk on their song”). But it appears to us that these words were not necessarily written as a single unit, but rather, several *piyyutim* (פְּיֻיטִים being the plural of *piyyut*) were combined (it seems that “*Asher bara sason... shalom vere’ut*” [“אֲשֶׁר בָּרָא שְׁשׁוֹן ... שְׁלוֹם וְרַעוּת”, “who created joy... peace and companionship”] could be one such unit marked by the listing of categories of happiness, interrupted by the pseudoquotative “*Meherah Adonai... uvhutzot yerushalayim*” [“מְהֵרָה יְהוָה ... וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלַיִם”, “Quickly, Adonai... and the outskirts of Jerusalem”], which rolls into the quotative “*Kol sason... vekol kallah*” [“קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל כַּלָּה”, “a voice of joy, a voice of happiness, a voice of groom, and a voice of a bride”], which begins another poetic piece, the remnant of which is “*Kol mitzhalot... mimmishteh neginatam*” [“קוֹל מְצַהֲלוֹת חֲתָנִים מְחַפְּתָם. וּנְעָרִים מְמַשְׁתֵּה”, “a voice of revelry of grooms from their wedding canopy, and youths drunk on

their song”]). In light of this, we wanted to be careful in our setting so as not to detract from the embedded poems, hidden as they may be, within the common setting of this blessing. We liked the listing of different categories of happiness at the beginning of the blessing; at the time of our planning our big day, we opted to consider the words *hatan vekhallah* (הַתָּן וְכַלָּה, “groom and bride”) to be a reference to anyone getting married, not just us (and indeed, were we to believe that what we have done will be a model for other couples’ ceremonies of *Kiddushin* [קְדוּשָׁיִן, “sanctifying” of relationships] and *Nissu’in* [נִשְׂוִיָּין, “raising” to marriage], then we can recall that the vocabulary of *piyyut* in general tends to use language that is flowery—symbolic or approximate in its message—and often [sometimes as a result of the former] antiquated; it could be that the terms “groom” and “bride” in the future will be obsolete terms, compared to “linked souls,” though this might come to be in the Messianic era). Still, we worried that the chapter in Jeremiah (33: specifically verses 6-11) from which the words beginning with *Meherah Adonai* are derived is part of a gloomy context inappropriate to the happiness of the marital occasion. Thus, in lieu of the words from *Meherah Adonai* until *mimmishteh neginatam*, we included Psalm 63:2, which expresses a sacred loving longing, more in line with the ritual occasion at hand. Our thanks go to our teacher Rabbi Samuel Barth who taught a memorable melody for this verse to Raysh.

In the *hatimah* of this blessing, we repeated our *hatimah* from the previous blessing. Truthfully, had the two of us needed now to reset the text of this blessing, perhaps we would have found a way to distinguish the two blessings: the former of which is most commonly “who causes groom and bride to rejoice,” and the latter “who causes groom with bride to rejoice.” While planning this, we inadvertently did not call attention to this. In the present, Jonah guesses that we would have had the former end *nefashot kesharot* (“נַפְשׁוֹת קְשׁוּרוֹת,” “linked souls”) and the latter end—so as to emphasize the “with”-ness or togetherness of the two marrying persons—*nefashot mitkasherot* (“נַפְשׁוֹת מִתְקַשְׁרוֹת,” “linking souls”) or *nefesh keshurah benefesh* (“נַפְשׁ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁ,” “soul linked to soul”), or perhaps vice versa. We cannot know what we would have done in the hypothetical past...

Below

שבע ברכות לנפשות קשורות | Seven Blessings For Interlinking Souls

Below is the version of the *Sheva Berakhot* our friends and family recited to bless us at our wedding.

1— א

As we do with many moments of declaring Jewish holiness, we begin with a joyous taste.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה	Ba-RUKH a-TAH ado-NAI	Praised are You, Adonai
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,	elo-HEY-nu ME-lekh ha'o-LAM,	our God, who rules the
בוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן.	bo-RE pe-RI ha-GA-fen.	universe, creating the
		fruit of the vine.

2— ב

Celebrating a union of creations, we praise the One Creator.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה	Ba-RUKH a-TAH ado-NAI	Praised are You, Adonai
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,	elo-HEY-nu ME-lekh ha'o-LAM,	our God, who rules the
שֶׁהַכֹּל בְּרָא לְכְבוֹדוֹ.	sheha-KOL ba-RA likhvo-DO.	universe, whose glory is
		evident in all of creation.

3— ג

Honoring the possibility of human relationships, we acknowledge God for creating humanity.

Praised are You,	Ba-RUKH a-TAH ado-NAI	בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
Adonai our God, who	elo-HEY-nu ME-lekh ha'o-LAM,	אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
rules the universe,	yo-TZER ha'a-DAM.	יוֹצֵר הָאָדָם.
creator of humanity.		

4— ד

We see every person as a Divine reflection: sparks of our Creator.

שבע ברכות לנפשות קשורות | Seven Blessings For Interlinking Souls

Praised are You,
Adonai our God, who
rules the universe, who
created humanity in
the divine image, that
might gather to
perpetuate life. Praised
are you, Adonai,
creator of humanity.

Ba-RUKH a-TAH ado-NAI elo-
HEY-nu ME-lekh ha'o-LAM,
a-SHER ya-TZAR ET ha'a-DAM
betzal-MO,
be-TZE-lem de-MUT tavni-TO,
vehit-KIN LO mi-ME-nu bin-YAN
a-DEY AD.
Ba-RUKH a-TAH ado-NAI,
yo-TZER ha'a-DAM.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם
בְּצַלְמוֹ,
בְּצַלְמֵ דְמֹות תְּבַנִּיתוּ,
וְהִתְקִין לוֹ מִמֶּנּוּ בְנֵי
עַדֵי עַד.
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
יוֹצֵר הָאָדָם.

ה — 5

This blessing commonly ends with the phrase “in her children” (בְּבָנֶיהָ, *bevaneha*), which, from a strict view of Hebrew grammar, would imply that, among these “children,” there will be a male child. This version of the blessing celebrates all children as the holy offshoots of the people of Zion (צִיּוֹן, *tziyyon*, “Excellence,” a name for both a metaphorical and a physical Jerusalem).

May Zion rejoice as her
children return to her
in joy. Praised are You,
Adonai, who causes
Zion to rejoice in her
offshoots.

SOS ta-SIS veta-GEL ha'aka-RAH,
beki-BUTZ ba-NE-ha leto-KHAH
besim-HAH.
Ba-RUKH a-TAH ado-NAI,
mesa-ME-ah tzi-YON befir-HE-ha.

שׁוֹשׁ תְּשִׁישׁ וְתִגַּל
הָעֵקְרָה, בְּקִבוּץ בָּנֶיהָ
לְתוֹכָהּ בְּשִׂמְחָה.
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
מְשַׂמַּח צִיּוֹן בְּפִרְחֶיהָ.

6—1

Often, this blessing refers to the “loving companions” (רעים האהובים, *re'im ha'ahuvim*), which is a Hebrew noun-and-adjective combination that necessitates the presence of at least one man. In the version below, we speak of the gender-neutral “loving hearts” (לבבות האהובים, *levavot ha'ahuvim*). Also, this blessing frequently refers to the “groom and bride” (חתן וכלה, *hatan vekhallah*), both of which are terms that refer to only one spouse at a time. “Linked souls” (נפשות קשורות, *nefashot keshurot*), however is a non-gendered way of referring simultaneously to both partners.

Grant perfect joy to
these loving hearts, as
You did for the first
creations in the
Garden of Eden.
Praised are You,
Adonai, who creates
the joy of linked souls.

Sa-ME-ah tesa-MAH leva-VOT
ha'ahu-VIM,
kesameha-KHA yetzire-KHA
ve-GAN E-den mi-KE-dem.
Ba-RUKH a-TAH ado-NAI,
mesa-ME-ah
nefa-SHOT keshu-ROT.

שִׂמְחַתְּךָ תִּשְׂמַח לְבָבוֹת
הָאֲהוּבִים,
כְּשִׂמְחַתְּךָ יֵצִירְךָ
בְּגַן עֵדֶן מִקֵּדֶם.
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
מְשַׂמַּח
נַפְשוֹת קְשׁוּרוֹת.

The verses often paraphrased in this blessing (Jeremiah 33:10-11) come in the context of despair; the text embellishing it sings of men celebrating a wedding, but does not speak of what others are doing. The verse sung in this version of the blessing (Psalm 63:2) speaks in general of Divine love and longing. The version of the blessing here ends with reference to “linked souls” (נַפְשׁוֹת קְשׁוּרוֹת, *nefashot keshurot*), rather than than the “groom with the bride” (חַתָּן עִם הַכַּלָּה, *hatan im hakkallah*).

Praised are You,
Adonai our God, who
rules the universe,
who created joy and
gladness, groom and
bride, pleasure, song,
delight, laughter, love
and harmony, peace
and companionship.
God—my God, for
You I long. My soul
thirsts for you. My
flesh longs for you,
from a dry, worn land
without water. Praised
are You, Adonai, who
causes linked souls to
rejoice.

Ba-RUKH a-TAH ado-NAI elo-
HEY-nu ME-lekh ha'o-LAM,
a-SHER ba-RA sa-SON vesim-HAH
ha-TAN vekha-LAH,
gi-LAH ri-NAH
di-TZAH vehed-VAH, aha-VAH
ve'ah-VAH veshah-LOM vere-UT.
Elo-HIM e-LI a-TAH
ashaha-RE-ka
tzame-AH le-KHA naf-SHI
ka-MAH le-KHA vesa-RI
be-E-retz tzi-YAH
ve'a-YEF be-LI MA-yim.
Ba-RUKH a-TAH ado-NAI,
mesa-ME-ah
nefa-SHOT keshu-ROT.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ מִלְּךָ הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר בָּרָא שְׂשׂוֹן
וְשִׁמְחָה חֲתָן וְכַלָּה,
גִּילָה רִנָּה
דִּיצָה וְחֻדוּהָ, אֶהְבֶּה
וְאֶחָוָה וְשָׁלוֹם וְרַעוּת.
אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה
אֲשַׁחֲרֶךָ
צָמְאָה לְךָ נַפְשִׁי
כַּמָּה לְךָ בְּשָׂרִי
בְּאֶרֶץ-צִיָּה
וְעַיִן בְּלִי-מַיִם.
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
מְשַׁמְּחַ
נַפְשׁוֹת קְשׁוּרוֹת.